

פרשת קרח – רביעי

(ט) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה ט וּמִלִּיל יִי, עִם מֹשֶׁה לֵּאמֹר:

(י) הֲרָמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאָכְלָה אַתֶּם בָּרָגַע וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם:

י אֶתְפָּרְשׁוּ, מִגּוֹ כְּנֻשָּׁתָא הָדָא, וְאַשְׁיִצִי יְתֵהוּן, כְּשָׁעָה; וְנִפְּלוּ, עַל אֶפִי־הוֹן.

(יא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־הַמִּחָתָה וְתֵן־עָלֶיהָ אִשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קִטְרֶת וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל־הָעֵדָה וְכִפֹּר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחַל הַנֶּגֶף:

יא וְאָמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן, סֵב יְת מִחֲתִיתָא וְהֵב עָלֶיהָ אִישָׁתָא מֵעֲלֹוי מִדְּבָחָא וְשׁו קִטְרֶת בְּסָמִין, וְאוֹבִיל בְּפָרִיעַ לְכְנֻשָּׁתָא, וְכִפֹּר עֲלֵיהֶן: אֲרִי נִפְק רַגְזָא מִן קָדָם יִי, שְׂרִי מוֹתָנָא.

ט"י < וְכִפֹּר עֲלֵיהֶם: רז זֶה מָסַר לוֹ מִלֶּאךְ הַמּוֹת כְּשֶׁעָלָה לְרָקִיעַ, שֶׁהַקִּטְרֶת עוֹצֵר הַמַּגֵּפָה (ר"ל כְּשֶׁנִּתֵּן רְשׁוֹת לַמִּשְׁחִית אֲז אֵין מִבְּחִין בֵּין טוֹב לְרַע וְעַל מֵה שְׁמוּסִיף מִדִּילִי יֵש תִקּוּן בְּקִטְרֶת, אָבֵל מֵה שְׁגֹזֵר הַקִּדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּהִדְיָא אֵין חֻכְמָה וְאֵין תְּבוּנָה. וּבְזֶה מִתְרַץ מ"ש. וְאַחֵר כֵּךְ שְׁלֹא הֵנִיחַ הַמֶּלֶךְ אֶת אַהֲרֹן לַעֲצֹר בְּקִטְרֶת וְהִלָּא הוּא מָסַר לוֹ רז זֶה, אֲלֹא שֶׁהִיָּה גִזְרֵת הַקִּדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כִּמ"ש אֲנִי שְׁלוּחֹו שֶׁל מְקוֹם וְדוּק) כִּדְאִיתָא בְּמַסְכֵּת שַׁבָּת (שַׁבָּת פט):

(יב) וַיִּקַּח אַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר | דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיֵּרֶץ אֶל־תּוֹךְ הַקָּהָל וְהִנֵּה הַחַל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת־הַקִּטְרֶת וַיְכַפֵּר עַל־הָעָם:

יב וְנִסִּיב אַהֲרֹן כְּמָא דְּמִלִּיל מֹשֶׁה, וְהִיט לְגוֹ קָהָלָא, וְהָא שְׂרִי מוֹתָנָא, בְּעֻמָּא; וַיֵּהֱב, יְת קִטְרֶת בְּסָמִיא, וְכִפֹּר, עַל עֻמָּא.

(יג) וַיַּעֲמֵד בֵּין־הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמַּגֵּפָה:

יג וְקָם בֵּין מִיתָיָא, וּבֵין חַיָּיָא; וְאַתְכִּלִּי, מוֹתָנָא.

ט"ז < וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמֵּתִים וּגו': אָחֳז אֶת הַמֶּלֶךְ וְהַעֲמִידוֹ עַל כָּרְחוֹ, אָמַר לוֹ הַמֶּלֶךְ: הִנֵּח לִי לַעֲשׂוֹת שְׁלִיחוּתִי! אָמַר לוֹ: מֹשֶׁה צֹנִי לַעֲכָב עַל יָדֶךָ! אָמַר לוֹ: אֲנִי שְׁלוּחֹו שֶׁל מְקוֹם, וְאַתָּה שְׁלוּחֹו שֶׁל מֹשֶׁה! אָמַר לוֹ: אֵין מֹשֶׁה אוֹמֵר כָּלוּם מְלָבוּ, אֲלֹא מִפִּי הַגְּבוּרָה, אִם אֵין אַתָּה מֵאַמִּין, הֲרִי הַקִּדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּמֹשֶׁה אֵל פֶּתַח אֶהֱל מוֹעֵד, בֹּא עִמִּי וּשְׁאַל. וְזֶהוּ שְׁנֵאמַר: "וַיָּשָׁב אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה" (מְכִילֵתָא) דִּבְר אַחֵר: לָמָּה בְּקִטְרֶת? לָפִי, שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְלִיזִין וּמְרַנְּנִים אַחֵר הַקִּטְרֶת לוֹמַר: סֵם הַמּוֹת הוּא, עַל יְדוֹ מִתּוֹ נָדָב וְאַבִּיהוּא, עַל יְדוֹ נִשְׂרָפוּ חֲמִשִּׁים וּמֵאתִים אִישׁ. אָמַר הַקִּדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: תִּרְאוּ שְׁעוֹצֵר מַגֵּפָה הוּא, וְהַחֲטָא הוּא הַמִּמִּית!:

(יד) וַיְהִיו הַמֵּתִים בַּמַּגֵּפָה אַרְבָּעָה עָשָׂר אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת מְלָבָד הַמֵּתִים עַל־דִּבְר־קֶרַח:

יד וְהָיוּ, דְּמִיתוּ בְּמוֹתָנָא, אַרְבַּעַת עָסֵר אֲלָפִין, וּשְׁבַע מֵאָה בֵּר מִדְּמִיתוּ, עַל פְּלָגְתָא דְּקֶרַח.

(טו) וַיָּשָׁב אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה אֶל־פֶּתַח אֶהֱל מוֹעֵד וְהַמַּגֵּפָה נִעְצְרָה:

טו וְתֵב אַהֲרֹן לֹות מֹשֶׁה, לְתַרַע מִשְׁכַּן זְמָנָא; וּמוֹתָנָא, אַתְכִּלִּי.